Beelden 3.
Het zoeken naar beelden, vervolg en samenvatting

21 november 1958
lezing 40

"Gegroet in de naam van de Heer. Ik breng jullie zegeningen, vrienden, gezegend is dit uur. Ik groet al mijn oude vrienden en de nieuwe vrienden die hier vanavond voor het eerst zijn en ook een paar hele oude vrienden, die weer terug zijn in deze kring.

Deze lezing is er eigenlijk een in een reeks die enige tijd geleden is begonnen.[1] Voor degenen die de voorafgaande lezingen niet gehoord hebben, wil ik iets zeggen over het werk waarmee we in deze fase op het pad van zuivering bezig zijn. Wat betekent zuivering eigenlijk? Het betekent dat elke stroom en houding in de ziel die niet in overeenstemming is met de goddelijke wet wordt verwijderd. Deze stromingen zijn niet alleen zondig, maar ook oorzaak van lijden en persoonlijke tegenspoed voor de mens die de wet overtreedt. Dat dit onbewust gebeurt, verandert niets aan het gevoel. In deze groep houden we ons niet bezig met verkeerde daden en handelingen of zelfs misdaden. Zonder uitzondering weten jullie allemaal wat het juiste gedrag is en doe je meestal je best om alleen het goede te doen. Maar niemand van jullie is nog in staat om zijn emoties te beheersen, de verborgen betekenis ervan te begrijpen en te zien hoe deze emoties zijn leven beïnvloed hebben. Velen van jullie verbazen zich over en twijfelen aan Gods rechtvaardigheid omdat je zoveel leed moet ondergaan terwijl je toch je best doet om goed en aardig te zijn. Anderen lijken oneindig veel

[1] Zie lezing 38 'Beelden' en lezing 39 'Beelden 2. Het zoeken naar beelden' (Noot vertaler)

lagere ethische normen te hanteren en het toch beter voor elkaar te hebben. Jullie begrijpen dat niet; vinden het niet ‘rechtvaardig’.

Zoals ik heb uitgelegd, creëert de persoonlijkheid in zijn onderbewuste reacties en conclusies die een rigide vorm worden. Deze rigide vorm noemen we een beeld. Dit beeld bestaat uit bepaalde indrukken waaruit verkeerde conclusies zijn getrokken. Deze conclusies veroorzaken een kettingreactie die zich niet alleen tot de ziel beperkt, maar ook het uiterlijke leven van de persoon in kwestie beheerst en stuurt, juist omdat hij niet weet dat hij er mee zit. Op dit pad houden we ons bezig met het opsporen van de verkeerde beelden in de menselijke ziel. Iedereen heeft dergelijke beelden, afgezien van de zeer weinigen die gezuiverd naar deze aarde komen om een opdracht te vervullen.

In de vorige twee lezingen ben ik begonnen met aan te geven hoe je deze beelden kunt vinden. Dat is geen gemakkelijk proces. Wat in het onderbewuste zit, is verborgen voor het bewustzijn. Ik heb jullie methoden aangereikt om deze onderbewuste beelden aan het licht te brengen. Dit, vrienden, is de enige manier om meester over je eigen leven te zijn. Er zijn mensen - vaak heel vrome mensen - die geloven dat ze elke moeilijkheid moeten accepteren om te laten zien hoe nederig ze zijn. Maar je hoeft alleen maar de wet die je overtreden hebt te accepteren. De bereidheid om een probleem te accepteren en je eigen verantwoordelijkheid daarvoor te erkennen in plaats van vagelijk de schuld aan de ‘onrechtvaardigheid van de wet’ te geven, vormt echte nederigheid, beste vrienden. Deze ware nederigheid kan nooit een volledig passieve staat zijn die even weinig met nederigheid te maken heeft als regelrechte opstandigheid en rebellie. Ware nederigheid is passief voor zover het de tijdelijke staat van lijden accepteert, in het besef dat je het jezelf hebt aangedaan, maar zij is daarnaast ook geheel actief in de bereidheid om aan de moeilijkheden te werken, te vechten, te overwinnen en de eigen verantwoordelijkheid voor al het lijden op de meest rechtstreekse manier die mogelijk is te erkennen. Hier heb je een goed voorbeeld van een harmonieuze wisselwerking tussen de actieve en passieve stromingen zoals ze zouden moeten zijn. Je kunt niet met je handen in je schoot gaan zitten wachten tot de dingen veranderen. Je zult jezelf van binnen uit moeten veranderen. Welke tegenspoed je ook treft in je leven, jij hebt de macht om het te veranderen. Je hebt de macht om je leven totaal te veranderen, maar dat lukt niet als je alleen aan de buitenkant verandert, als je alleen probeert om anders te handelen.

Je moet eerst op zoek naar de innerlijke oorzaken, de verkeerde conclusies, kortom: je beelden. Voordat je iets kunt veranderen moet je begrijpen wat in jou al dit lijden veroorzaakt. Alleen dan zul je heel langzaam en geleidelijk je emoties opnieuw kunnen opvoeden, je beelden kunnen opruimen en nieuwe productieve vormen in je ziel kunnen scheppen, die de goddelijke wet volgen. Maar je moet wél begrijpen dat je hard zult moeten werken aan deze schitterende mogelijkheid. Hij is elke inspanning waard, elke denkbare opoffering zelfs, want dan zul je werkelijk meester over jezelf zijn. Als je bereid bent om het aan te gaan, krijg je hulp. Maar verwacht niet dat God je leven voor je verandert. Hij heeft je een vrije wil gegeven en het is jouw taak om er eerst achter te komen wat je verkeerde beelden zijn om dan, met de methoden en de hulp en begeleiding die je door dit kanaal ontvangt, deze beelden te veranderen. Tijdens dit proces van onderzoek en zekere verandering is ware nederigheid nodig om het lijden dat je veroorzaakt hebt, te accepteren,. Daarbij hoef je het jezelf niet kwalijk te nemen dat je nog steeds onvolmaakt bent en kun je al je kracht mobiliseren en kanaliseren voor je zelfonderzoek. Je moet leren accepteren - op elk emotioneel niveau - dat je nu nog onvolmaakt bent. Ik heb dit al vaak gezegd, vrienden. Ik weet dat ik in herhalingen verval. Maar ik wil duidelijk maken dat je natuurlijk met je verstand wel weet dat je feilbaar bent, maar je emoties weten dat niet. Emotioneel wil je volmaakt zijn en als je een fout ontdekt die je nog niet kende, komt alles in je tegen dat inzicht in opstand. Een van de vele symptomen van die opstandigheid is een gevoel van schuld. Als je bij je innerlijke, verborgen beelden komt - de oorzaken van je lijden en van je leefpatronen die zich steeds maar weer herhalen - moet je er op bedacht zijn, dat je op misvattingen zult stuiten, die in eerste instantie geen prettig gevoel geven. Door daar met een schuldgevoel op te reageren kom je geen stap verder. Besef, dat schuldgevoel niets anders is dan een afwijzing van de situatie waarin je je op dat moment bevindt. Je wilt jezelf niet accepteren zoals je bent. Als je jezelf bij dit werk niet prettig voelt, vraag jezelf dan af: “Wat voel ik werkelijk?”. Je bent je vaak niet eens bewust dat je emotionele reactie een schuldgevoel is. En als je het wel weet, besef je niet wat dit schuldgevoel eigenlijk betekent. Het wordt vaak verward met nederigheid en berouw. Als je dit van te voren weet en op deze gezonde manier benadert, wordt dit onderzoek van je gevoelens een enorme steun en kom je tot belangrijke ontdekkingen over jezelf. Formuleer deze gevoelens. Wees je bewust dat de onaangename reactie er vaak al is voor je je bewust bent van waar het eigenlijk om gaat. De precieze

verwoording van je gevoelens is een belangrijk deel van het werk op dit pad, vrienden. Ik kan het niet vaak genoeg zeggen. Als je zo te werk gaat, kom je er achter dat jij je schuldig voelt omdat je fout zat. Vraag jezelf dan opnieuw af: 'Waarom voel ik me schuldig dat ik feilbaar ben en fouten maak en fouten heb?' Het antwoord zal altijd zijn: 'Omdat ik meer wil zijn dan ik ben, volmaakter en op een hoger niveau. Er is iets in me dat mijn onwetendheid of egoïsme niet accepteert; er is een verlangen naar de weg van de minste weerstand.' Als je jouw reacties op die manier onderzoekt, wordt het allemaal een stuk gemakkelijker.

Nu nog wat adviezen over het zoeken van je beelden en verkeerde conclusies. Dat is moeilijk. Ik ga het jullie niet gemakkelijker proberen te maken. Jullie zouden terecht argwaan koesteren als je hoorde dat de grootste en volmaaktste schat gemakkelijk te krijgen zou zijn. Je zou alle reden van de wereld hebben om dan wantrouwig te worden. Maar je inspanningen zullen ruim beloond worden, zoals veel van mijn vrienden al ontdekt hebben en kunnen bevestigen. Niets zal jullie meer macht geven of een groter gevoel van veiligheid en van vooruitgang op deze weg als je tenminste de eerste moeilijkheden overwonnen hebt. Eerst verzamel je een enorme hoeveelheid op zichzelf staande informatie over je innerlijke reacties. Door je emoties boven te laten komen en ze helder onder woorden te brengen in plaats van ze opzij te schuiven en te verbergen, vind je dingen waar je je nooit bewust van bent geweest. Je zult vaak verbaasd staan. Soms duurt het een tijdje voordat deze informatie op zijn plaats valt. Je weet er dan niet goed raad mee en bent geneigd te zeggen: "En wat nu? Wat heb ik eraan te weten dat ik me zus en zo voel, terwijl ik dacht, dat ik andere motieven had?". Laat je dan niet uit het veld slaan. Deze informatie is buitengewoon nuttig, ook al lijkt het aanvankelijk nergens toe te leiden. Blijf zoeken, en je krijgt de hulp die je daarbij nodig hebt. Ik zeg nog maar eens dat niemand dit werk alleen kan doen. Dat is onmogelijk. Maar wie wil, krijgt hulp. Er zijn manieren om iemand die gemotiveerd is met een ander lid van deze groep in contact te brengen om een werkgroep te vormen. Als je doorgaat, zul je zien dat alle losse stukjes informatie zich samen voegen. Je ontdekt een kettingreactie, een vicieuze cirkel in jezelf. De ene reactie roept de andere op tot de cirkel rond is. Als je verschillende vicieuze cirkels hebt gevonden, ben je een belangrijke stap vooruit gekomen. Langzaam maar zeker begin je iets van jezelf te begrijpen en worden bepaalde gebeurtenissen in je leven je duidelijk. Maar zelfs dat is nog niet voldoende. Je hebt dan de naakte structuur gevonden, het totale overzicht, wat het je een stuk

makkelijker maakt om door te gaan, maar het invullen ervan moet nog beginnen. Op dit punt ben je nog steeds niet in staat om op alle niveaus van je wezen echt te beseffen wat je leven betekent, wat je conflicten betekenen en hoe je ze veroorzaakt hebt. Je kunt er iets van begrijpen, maar niet alles.

Sommige vrienden zijn in deze fase gekomen. Daarom wil ik met jullie kijken hoe je van daaruit verder kunt. Wie hier voor het eerst is of een tijdje niet geweest is en dit werk niet gevolgd heeft, kan me niet volgen, maar dat is niet zo belangrijk. Iets ervan kan toch wel tot hen doordringen en weerklank vinden in hun ziel. Dan komt de deur misschien een beetje verder open te staan, zodat ook zij over de drempel kunnen van de afhankelijkheid van hun eigen onbewuste motieven naar de onafhankelijkheid als vrije kinderen van God.

Als jullie een paar van deze vicieuze cirkels gevonden hebben, formuleer dan beknopt wat de verkeerde conclusies in deze cirkels zijn. Begin daarmee, schrijf het op, zodat zo'n verkeerde conclusie niet meer uit je bewustzijn glipt. Mediteer er dan over hoe die conclusie je leven beïnvloed heeft. Want je weet dat niets zo sterk is als deze beelden. De verlangens die bij deze beelden horen, kunnen in tegenspraak zijn met je dierbaarste bewuste verlangens, maar ze zijn veel sterker. Je beelden trekken je in situaties die daarmee overeenkomen; ze trekken bepaalde mensen en omstandigheden naar je toe.

Wanneer je jouw verkeerde conclusies formuleert, zal het je ook niet al te veel moeite kosten om in te zien wat nu precies verantwoordelijk was en is voor de problemen in je leven Maak een lijst met je problemen en leg die zwart op wit voor je. Probeer de gemeenschappelijke factor in al die conflicten te vinden. Je weet nog niet wat er achter zit, wat de oorzaak is. Maar als je deze vicieuze cirkels eenmaal gevonden hebt, zul je op een gegeven moment de ene gemeenschappelijke factor vinden. Als je deze lijst hebt gemaakt, zul je tot je verbazing waarschijnlijk zien, dat sommige problemen steeds weer opnieuw opduiken, weliswaar in verschillende gedaanten maar toch in een zich herhalend patroon. Dit is de eerste aanwijzing dat je op een beeld bent gestoten. Als een probleem één keer voorkomt, hoeft er geen beeld achter te zitten. Maar wees daar voorzichtig mee. Je moet duidelijk gaan zien hóe de verkeerde conclusies, die je je bewust bent geworden, jou beïnvloeden en al je verschillende conflicten veroorzaakt hebben. De gevolgen van die verkeerde conclusies moeten pijnlijk nauwkeurig

worden nagegaan.

Hoe kan een beeld doorbroken worden? Als je duidelijk ziet wat de verkeerde conclusie is en als je ziet hoe het je leven heeft beïnvloed, dan begin je de cyclus om te draaien en tot het tegenovergestelde van de conclusie te komen - op dit punt alleen nog maar in theorie. Want natuurlijk ben je emotioneel nog niet in staat om in overeenstemming met de juiste reacties te leven. Maar als je jouw verkeerde conclusies onder ogen ziet door ze te *voelen*, door *alle emoties bewust opnieuw te beleven*, kun je inzien wat de juiste conclusie zou zijn. Als je hierover dagelijks mediteert, zullen je reacties tenslotte veranderen. Het veranderen van je denken is niet genoeg; je denken kan helemaal juist geweest zijn, lang voordat je ook maar iets over beelden wist. Het belangrijkste is dat je *emoties* veranderen.

Verkeerde conclusies bevatten altijd een aantal van je fouten, waarvan je je misschien een paar bewust bent, maar van de samenhang met je beelden was je je nog niet bewust. Er kan een hele kluit fouten in het beeld zitten. Hoewel je bij het zoeken naar beelden niet naar fouten moet kijken - het onderbewuste houdt niet van een moraliserende houding - kun je, als je je heel sterk van je beeld bewust bent geworden, zien welke fouten er een rol in spelen. Een universeel kenmerk van beelden is angst. Als je bekijkt hoe deze specifieke angst met jouw persoonlijke fouten verbonden is en als je ook begrijpt waar je onwetendheid en de daaruit voortkomende verkeerde conclusie ligt, heb je weer een zeer belangrijke stap gedaan in het oplossen van je beelden.

Er zijn een aantal algemeen geldende factoren bij beelden. Om te beginnen: de menselijke entiteit is bang voor pijn, bang dat er dingen tegen zijn wil gebeuren. In deze angst - die natuurlijk alleen maar kan bestaan uit trots en eigenzinnigheid - bouwt de persoonlijkheid verkeerde verdedigingen op. Hij denkt, dat hij door een bepaalde houding aan te nemen, kan vermijden waar hij bang voor is in het leven: pijn, lijden, teleurstelling. Zijn dwaling, de verkeerde conclusie, ligt in het gegeven, dat hij door dit verdedigingsmechanisme dat lijden niet alleen niet vermijdt, maar dat het daardoor ook nog eens erger wordt. Het onwetende lager zelf van een mens, de kinderlijke en onrijpe kant van de persoonlijkheid, vindt verdediging goed en logisch. Als je het bewust nagaat en het hele probleem vanuit deze hoek bekijkt, moet je wel inzien hoe verkeerd je verdedigingsmechanisme was toen je je beeld vormde. Zoals ik al zei, was je niet in staat om pijn te

vermijden en heeft dit uiteindelijk oneindig veel meer pijn gebracht dan wanneer je dit beeld niet zou hebben gevormd. Het is heel belangrijk je beelden vanuit dit gezichtspunt te bekijken. Vraag jezelf af: ‘Waarom heb ik het opgebouwd? Wat was de aanleiding? Waartegen wilde ik mezelf beschermen? Hoe pakte het in werkelijkheid uit? En hoe zou het zonder deze valse bescherming, zonder dit beeld verlopen?’. Het antwoord is altijd: er is geen waterdichte bescherming tegen pijn. Je kunt je leven niet leven zonder pijn. Omdat geen mens volmaakt is, is pijn tot op zekere hoogte onvermijdelijk. Maar als je het leven met de pijn aanvaardt en altijd probeert te begrijpen wat in jou de pijn veroorzaakt en deze vrijwillig tegemoet treedt, zul je veel minder pijn lijden dan wanneer je deze starre beelden opbouwt en van daaruit leeft. En bovendien zal de pijn die vanwege je onvolmaaktheden onvermijdelijk is, niet half zo pijnlijk zijn. Denk daaraan, vrienden en kijk vanuit dat gezichtspunt naar je verdedigingsmechanismen, je conclusies en beelden: ‘Wat probeerde ik te vermijden? Ben ik daar ook echt in geslaagd?’

Kijk dan nog eens op een wat andere manier naar pijn. Probeer er zo objectief mogelijk of met een nieuwe blik naar te kijken. Jullie weten allemaal dat pijn ook relatief is. De angst voor pijn is altijd oneindig veel erger dan de pijn zelf. Dat geldt ook voor lichamelijke pijn. Als je je ertegen verzet, als je je spieren spant, is een snee veel pijnlijker dan als je ontspant. Sommige mensen hebben zo'n controle over lichaam en geest dat ze vreselijke verwondingen kunnen verdragen zonder enige pijn te voelen. Ze hebben geleerd de pijn te verdragen; zonder enig verzet geven ze zich eraan over. Daardoor zijn ze zo ontspannen, dat ze iets wat normaal heel veel pijn zou doen niet meer voelen. Hetzelfde geldt voor de ziel. Maar zelfs als we dit buiten beschouwing laten, zouden veel van jullie problemen en zorgen niet bestaan als jullie jezelf en je beelden beter begrepen.

Als jullie er in dit werk achter komen dat je zelf voor je pijn verantwoordelijk bent, heb je een zeer belangrijk punt op deze weg bereikt. Over verantwoordelijkheid bestaan veel misverstanden. Tal van mensen denken bijvoorbeeld dat eigen verantwoordelijkheid God de almachtige vader uitsluit. Ze denken, dat als er een God is die hun leven leidt, ze pijn op de koop toe moeten nemen; het alternatief is voor hen atheïsme. Dat is niet zo, vrienden. Zolang je je nog schuldig voelt over je eigen fouten, is je eigen verantwoordelijkheid een last voor je. Wanneer je dit valse schuldgevoel hebt overwonnen door jezelf

zonder walging of woede te accepteren, zonder verkeerde schaamte of schuld, en de moed hebt om in elk opzicht jezelf te zijn, zal persoonlijke verantwoordelijkheid je bevrijden. Als je begrijpt wat het in jou is dat je problemen, je zorgen, je onvrede en ongeluk veroorzaakt, ben je sterker en zekerder dan je ooit met je valse zekerheden kunt zijn. Of je deze valse zekerheid nu zocht in relaties met andere mensen, in ideeën of in een verkeerd beeld van God, maakt geen enkel verschil. Lang voordat je in staat bent om je emoties, je beelden, je vastgeroeste innerlijke reacties te veranderen, komt dit gevoel van kracht en vrijheid over je. Dat gebeurt op het moment dat je je eigen oorzaken en gevolgen volledig begrijpt. Persoonlijke verantwoordelijkheid is hier een heel belangrijk punt vrienden. Er is nauwelijks iemand die er niet op de een of andere manier aan probeert te ontkomen, ergens van binnen.

Tegelijkertijd komt een ander deel van de persoonlijkheid in opstand tegen deze door jezelf opgelegde inperking van je vrijheid. Dit conflict kun je alleen oplossen door na te gaan waarom en hoe je je eigen vrijheid beknot hebt en je eigen verantwoordelijkheid hebt opgegeven voor wat ogenschijnlijk een gemakkelijker leven leek. De reacties die dit veroorzaakten verschillen per individu. Iedereen heeft verschillende stromen, fouten en goede eigenschappen, die in verschillende combinaties op elkaar inwerken. De een kan een totaal andere reactie dan iemand anders hebben, hoewel ze allebei gedreven worden door het verlangen om aan de eigen verantwoordelijkheid te ontkomen. Hoe meer je daarvoor vlucht, des te vaster word je geketend. Rukkend aan deze ketenen schop je tegen de wereld aan met het gevoel dat je onrecht wordt aangedaan. Je wentelt je in zelfmedelijden terwijl je wel uitkijkt dat je die ketens niet verbreekt.

De eerste stap die je daartoe dient te zetten, is te zien hoe, waar en waarom je jezelf zo afhankelijk hebt gemaakt. Als je je innerlijke drijfveren begrijpt en inziet op welke manier ze je meer lijden hebben bezorgd dan het lijden dat je hoopte te vermijden, zul je vrij worden. Ga bij het zoeken naar je beelden voorlopig zo te werk:

1. Zelfverantwoordelijkheid. Probeer erachter te komen (a) waar je in dit opzicht jezelf dit lijden hebt aangedaan en (b) hoe je dit kunt veranderen.
2. Onderzoek je angst om pijn gedaan te worden. Besef dat dit de oorzaak van al je ellende is. Dit lijkt op de situatie waarin iemand zo bang voor de dood isen dat hij zelfmoord pleegt. Dat doen jullie met

je beelden, vrienden. Jullie zijn zo bang voor pijn dat je vormen in je ziel schept die je oneindig veel meer en onnodige pijn bezorgen dan je zonder je veronderstelde verdedigingsmechanismen zou hebben.

Pijn moet geaccepteerd worden, vrienden; niet omdat het van God komt, maar alleen maar omdat je het jezelf hebt aangedaan. Nu moet je je daarom niet keren tegen jezelf of tegen de wijze wet die dit voorschrijft. Je moet het feit accepteren dat je onvolmaakt bent en dat je meer lijdt naarmate je onvolmaakter bent. Hoe sterker je naar volmaaktheid streeft, des te meer verzacht je je lijden. Dat houdt onder meer in dat je geen wonderen verwacht. Besef dat je óók leert door de pijn te leren ontstijgen. Leer dat te accepteren zo lang je nog niet in deze fase zit. Hoe beter het je lukt ontspannen naar jezelf en je lijden te kijken, de oorzaken op te sporen en uit te bannen, des te eerder is het over. Dan heb je de juiste houding tegenover pijn gevonden. Alleen door pijn op die manier te accepteren - en het is de enige gezonde manier, niet masochistisch en ook niet opstandig, niet door er voor weg te kruipen en jezelf innerlijk schrap te zetten - zal pijn tenslotte geen pijn meer zijn. Als je hem volledig accepteert, ga je er doorheen; en alleen wanneer je door iets heen gaat, kun je het overstijgen. Alle grote filosofen van deze wereld leren jullie dat pijn en vreugde in het absolute één en hetzelfde worden. Maar pijn en vreugde worden niet één als je pijn vermijdt, maar alleen als je er doorheen gaat en dan in de mate waarin je het zelf hebt gecreëerd in volledig bewustzijn. Om een mogelijk misverstand te voorkomen, wil ik nogmaals benadrukken dat het aanvaarden van pijn geenszins je vermogen uitsluit om door middel van dit zuiverende pad pijn te vermijden. Integendeel. Maar het kan nooit ‘zo maar even’. Er moet hard en geduldig voor gewerkt worden en tot op de bodem van je ziel. Het vraagt het beste van wat je in je hebt; dat is de enige manier om het beste uit het leven te krijgen.

En dan nu jullie vragen.”

VRAAG: U hebt verschillende keren gezegd dat de oorzaak van ziekte in onszelf ligt. Ik ben hierover aan het mediteren en kom er niet uit. Een vergroeiing van het bot bijvoorbeeld.....

“Je moet onderscheid maken tussen karmische en niet-karmische ziektes. Dit slaat niet alleen op lichamelijke kwalen maar op elke tegenslag in je leven; tegenslagen zijn altijd een soort kwaal, spiritueel gezien. Het mechanisme van oorzaak en gevolg werkt op dezelfde

manier bij het karma als bij effecten die voortkomen uit dit leven zelf. In beide gevallen is het aan jou om de slechte wortels en oorzaken op te ruimen. Er zijn echter bepaalde moeilijkheden die je in dit leven niet de baas kunt. Je moet ze gewoon accepteren. Wat niet wil zeggen dat je de oorzaken niet op kunt ruimen - dat zul je toch een keer moeten doen - maar de gevolgen ervan zul je toch moeten dragen. Andere, niet-karmische gevolgen kunnen uit de weg geruimd worden. Een karmische schuld die betaald moet worden, doet zich voor als een enkele gebeurtenis. Een gevolg dat je wel kunt opheffen gebeurt meestal steeds weer, in een patroon. De oorzaken kunnen dan nog wel in vroegere levens liggen en technisch gesproken dus karmisch zijn, maar er is achter te komen waar ze in dit leven begonnen zijn. Als je doorgaat met dit werk, kun je je leven vaak veranderen en je conflicten uit de weg ruimen. Eigenlijk is het niet eens nodig om te weten welke gevolgen karmisch zijn en welke niet.

Omdat elk schadelijk gevolg hoe dan ook door je moet worden opgelost, zul je je zuiveringsproces in dezelfde geest moeten benaderen of het nu om een karmische schuld gaat of om het gevolg van oorzaken uit dit leven (waarin misschien nog sporen zitten die je uit vroegere incarnaties hebt meegebracht). Als je zeker wist dat een bepaalde toestand karmisch is, zou dat je alleen maar lui maken. Je zou zeggen “Ik moet dit maar verdragen”, in plaats van te doen wat nodig is, ongeacht waar en wanneer je iets veroorzaakt hebt. Ik kan wel zeggen dat zeer weinig vrienden hiér te maken hebben met factoren die niet veranderd kunnen worden. Hier is een kamer vol mensen en er is er niet één bij die helemaal gelukkig is. Er is er niet één die niet op de een of andere manier zou willen veranderen, al hoeft dat niet eens om een duidelijk uitgesproken, bewuste verandering te gaan in de zin van “Ik wil dit in plaats van dat”. Maar jullie zijn niet gelukkig, maar onrustig, niet in harmonie, maar angstig, jullie voelen je onveilig, eenzaam en verlangend. Allemaal hebben jullie de macht om jezelf te veranderen vrienden, ook degenen die deze woorden zullen lezen. Als je het maar wilt. En als jullie onderbewuste, onrijpe natuur niet zo onredelijk was om die verandering te willen zonder er enige moeite voor te doen, zouden jullie veel verder zijn. Wie nog onzeker is, wie nog voor deze drempel worstelt, zou zichzelf deze vraag moeten stellen: “Wat wil ik eigenlijk? Wat betekent mijn onzekerheid en mijn besluiteloosheid nou echt? Betekent het dat ik walg van mijn ellende en het anders wil, maar niet bereid ben om daar zelf iets aan te doen?”. Iedereen die zo’n weerstand voelt moet zich dit afvragen. Als je er een antwoord op hebt,

is je eerste overwinning behaald, omdat je dan ziet hoe onredelijk het kind in je is. Want dat zou je graag willen; ja, vrienden, allemaal willen jullie dat het werk voor je gedaan wordt. Dat de goede God in de hemel het zomaar aan jullie geeft."

VRAAG: Een van de studenten vroeg: "Wat is belangrijker: kennis - in de zin van algemene kennis, wetenschap, kennis van het universum, de zichtbare wereld - of emotionele zelfkennis?" Het is duidelijk dat emotionele zelfkennis belangrijker is. Maar wat zegt u van sommige zoekers naar spiritualiteit die de wetenschap op de een of andere manier negeren of er geen aandacht meer aan besteden? Ze beweren dat een spirituele ontwikkeling het hoogste goed is en dat daarvoor de kennis van deze zichtbare wereld niet nodig is.

"Velen zijn geroepen om zich voornamelijk op hun spirituele ontwikkeling te concentreren, en als ze dat doen, vervullen ze daarmee hun taak. Zonder enige twijfel is dit ook het allerbelangrijkste voor alle mensen. Maar het is niet goed om hun taak ook aan anderen op te leggen of er een algemene regel van te maken. De universele krachten ontplooien zich op allerlei manieren. Niets mag beknot worden. Er zijn allerlei taken. De een moet zijn artistieke gaven ontplooien, een ander doet wetenschappelijke ontdekkingen, enz. Uit de veelzijdigheid van de schepping moet tenslotte eenheid ontstaan. Het zou ideaal zijn als de geleerde, de kunstenaar of wie er maar aan de uiteindelijke eenheid bijdraagt, zijn eigen spirituele ontwikkeling doormaakt en tegelijkertijd aan zijn eigen talent en taak werkt. Het zou heel goed kunnen samengaan; het werk zou enorm aan kwaliteit en creativiteit winnen als het gecombineerd zou worden met zuivering en zelfontwikkeling. Heel wat talentvolle mensen zijn echter nog niet zover. Zij hebben een groot talent in een bepaalde richting en dragen daar uiteindelijk mee bij tot de ontplooiing van de geestelijke krachten, ook al is de verbinding niet altijd direct zichtbaar.

Via een omweg leiden wetenschappelijke ontwikkelingen tot dezelfde conclusies over de geestelijke realiteit als een spiritueel pad, hoe misbruikt ze soms tijdelijk ook worden. Daarom is het een vergissing om je eigen weg aan anderen voor te schrijven. De ene mens kan zijn spirituele ontwikkeling met wetenschap combineren, de ander met kunst, een derde met koken of de natuur of wat dan ook. In veel latere fasen zal alles één worden, maar dit kan nooit als je niet eerst één

wordt met jezelf. De uitdrukking ‘één zijn’ heb je vaak genoeg gehoord. Hoe kun je daar nu praktisch mee bezig zijn? Door naar je beelden te zoeken. Als je je beelden vindt, is het veel gemakkelijker om te begrijpen waarom je op dit moment niet ‘een’ bent. Dan zie je hoe je verstand de ene kant op gaat, hoe overtuigd je bewustzijn is van je goede bedoelingen omdat je die jezelf hebt aangepraat. Maar als je dieper graaft, zul je inzien dat je reacties en verlangens een hele andere kant uit gaan. Je bent verdeeld, en in meer dan een opzicht. Als je niet één kunt worden met jezelf - en dat kan alleen maar door het werk te doen wat ik jullie laat zien - hoe kunnen jullie dan straks één worden in alle goddelijke manifestaties? Je moet bij het begin beginnen. Er zijn nu allerlei gedachten in deze kamer: “Waarom zou je alleen op deze manier jezelf kunnen zuiveren? Er zijn heel wat mensen die niets over beelden weten, maar zich toch ook ontwikkelen”.

Natuurlijk vrienden, maar uiteindelijk zal het toch altijd hierop neerkomen. In welke periode van de geschiedenis je ook leeft, in welk land of waar ook ter wereld en hoe je het ook noemen wilt, het idee blijft altijd hetzelfde ook al veranderen de namen en de stemmingen. Het gaat erom, dat je ontdekt hoe je denken in je onderbewuste afwijkt van je bewuste denken. Wie deze fantastische gelegenheid nu niet benut, zal er later toch aan moeten. Natuurlijk, hetzelfde zuiverings-proces is mogelijk in de geesteswereld. En door incarnatie na incarnatie terug te komen met steeds diezelfde beelden, leert het leven de entiteit om ze op te lossen, maar besef hoeveel je kunt winnen als je bereid bent er nu aan te gaan staan. Alleen degene die een paar van zijn beelden begrepen heeft, zal iets beseffen van wat hij nog allemaal had moeten doormaken om te leren wat hij moet leren en kan leren in dit zelfonderzoek. Ik heb al eens gezegd, dat jullie je altijd zo druk maken over je vorige incarnaties. Het zou nuttiger zijn als je over je toekom-stige levens zou mediteren en nadenken. Als je je beelden kent en ze werkelijk begrijpt, kun je je heel goed voorstellen hoe je toekomstige incarnaties zouden zijn, als je deze enorme kans niet benutte.”

VRAAG: Is het mogelijk dat iemand die vrijwel ongeletterd is, de hoogste trap van ontwikkeling kan bereiken?

“Natuurlijk. Eruditie heeft niets met zelfkennis te maken tenzij het je in je zelfontwikkeling verder helpt. Als het daar los van staat, heb je er niets aan bij je geestelijke ontwikkeling. Een natuurlijke intelligentie is wel noodzakelijk op dit pad, ja, maar dat is iets heel anders. Eruditie is

soms zelfs eerder een belemmering dan een voordeel. Eruditie kan als uitvlucht of rationalisatie gebruikt worden of zelfs als vlucht."

VRAAG: Blijft eruditie dan niet bij de entiteit, met andere woorden kan het ophouden?

"Inderdaad. Alles wat oppervlakkig is, houdt op. Alleen wat de diepere lagen van je persoonlijkheid bereikt, blijft. Daarom is het zo belangrijk om je emoties met je oppervlakkige uiterlijke kennis te integreren, als die kennis op een hoger ethisch niveau komt. Dat is het doel van dit pad. Je weet dat niet alleen je fysieke lichaam desintegreert als je sterft, maar later ook het uiterlijke fijnstoffelijke lichaam. Geen van beide zijn je ware persoonlijkheid. Die uiterlijke vormen zijn nodig om je werk op deze aarde te doen; ze moeten gebruikt worden om je innerlijke persoon aan het licht te brengen. De innerlijke, fijnstoffelijke lichamen blijven. En dat zijn de lagen die je bereikt wanneer je in je emoties graaft. Een entiteit kan met een bepaalde hoeveelheid kennis geïncarneerd worden. De omgeving waarin hij nu verblijft kan hem nog meer kennis verschaffen. Het is aan de entiteit om te zien wat hij ermee doet. Gebruikt hij het op een oppervlakkige manier, dan verdwijnt die kennis bij de desintegratie van het uiterlijke fijnstoffelijke lichaam. Maar hij kan de nieuw verworven kennis ook opnemen in zijn werkelijke zelf om zich zo te ontwikkelen. Dat is de enig juiste, de enig waardevolle manier om de kennis te gebruiken, die hij in deze omgeving heeft mogen opdoen.

Moge een ieder van jullie hier de goddelijke zegen ontvangen en opnemen die naar jullie stroomt. Moge hij jullie sterken op het punt, waar jullie dat nodig hebben: om naar buiten te gaan en de muren van jullie gevangenis af te breken. Wees daartoe bereid om dat te doen en wend je dan tot God. Verwacht niet dat God het voor je doet. Hij zal je het licht van zijn liefde en hulp tonen. Moedig en edel is degene die ja tegen dit zelfonderzoek heeft gezegd. Moge nog veel meer van mijn vrienden deze drempel overgaan en de donkere tunnel achter zich laten. Vreugdevolle zegeningen van liefde omhullen en doordringen jullie.

Vrede zij met jullie, God zij met jullie."

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1958.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenica (N.Y.)
onder de titel: 'More on Image Finding - Summary',
Vertaling door Anna Bol in 1979; in 1992 herzien door Ernst Winkler.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2010